

Ulykker, som ikke alene gaa ud over Mandstabs og Besætning, men ogsaa, naar vi hense til Værdien af Ekibet, ville være til stort pekuniært Tab. En saadan Mand maa kunne straffes strengere, hvis han falder i Søvn eller ikke gjør sin Pligt. Noget Lignende gjælder Norgjængerer. De Herrer ville jo ogsaa selv vide, at man ofte ser i private Ekibe ophængt Tavler, hvorpaa der staar, at til Norgjængerer maa Ingen tale. Der have vi igjen de særegne Forhold, der i mange Tilfælde finde Sted tilføjs ogsaa i Fredstid. — Jeg skal ikke dvæle længe ved de enkelte Bestemmelser i § 176, som ikke kunne passe paa Forholdene tilføjs. Om Ekibdragten maa sidde, ligge eller staa paa sin Post, det passer ikke paa Flaaden, og det har sin Marsag i, at Loven i det Hele ikke passer paa Flaaden, og skal man i saa Henseende gaa Loven igjennem, vil der være mange smaa Ændringer at gjøre. — § 200 skal jeg rent forbispringe. § 200 vil jo blive særlig omendret, hvad jeg vil tillade mig at kalde til Fordel for Flaaden under det Tryk, at det er en Nødvendighed der, at vi faae den arbitrære Straf. Jeg har kun nævnt dette eksempelvis, jeg kunde have trukket mange flere Exempler frem, men jeg tror, det er unødvendigt. Naar jeg begyndte med at sige, at jeg ikke i fjerneste Maade tror, at mine Udtalelser ville kunne faae Indflydelse paa Affattelsen, saa at man affatter en særlig Lov for Tjenesten tilføjs og paa Tøgt, saa er der saameget mere Anledning for mig til ikke at trække flere mindre eller større Exempler frem for at paavise Uensartetheden i Straffeloven for Hæren og for Flaaden. Naar jeg overhovedet har gjort dette, saa er det, fordi det forekom mig, at det var rigtigt, at jeg gjorde det fra mit maritimt-militære Standpunkt. Trods alle de Indvendinger, jeg her har fremsat, skal jeg — og det kommer slet ikke i Strid med mine øvrige Udtalelser — ikke undlade at give mit Ja til denne Lov, thi saa kommer der dog alligevel en Lov, som fra mit Standpunkt er til Gavn for Flaaden. Jeg gjør det af Hensyn til, hvad vi for Øieblikket have i Flaaden, nemlig de gamle Krigsartikler. I dem finder man saadanne Bestemmelser som dem, at, naar en Mand taber et Spiger fra Toppen af Masten, skal han nagles fast med det samme Instrument til Masten. Det kan være kurrøst for at os læse saadanne Bestemmelser, medens man dog maa opfylde af en vis Beundring for den overordentlige Viden om Sømandstabs, som de Mænd havde, der have skrevet denne for den Tid udmærkede Lov. Men vi ere bedre tjente med at faae den Lov, her er Tale om, og at blive af med det, vi have. Jeg tror imidlertid, at vi vilde have været bedst tjente med tillige at faae en mindre Straffelov for Drøgløstibe paa Tøgt.

H. Steffensen: Skjøndt jeg nødig vil trætte det høie Thing med at forlænge denne

Diskussion, som allerede har været længe nok, er der dog nogle ganske enkelte Punkter, som jeg maa tillade mig at omtale, inden Forhandlingen sluttes. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts 4de Valgkreds (Hørup) kom i sit Foredrag iforgaars med en Udtalelse til mig, som gik ud paa, at jeg aldeles havde misforstaaet Udvalgets Opgave. Denne var ikke, at vi skulde forhandle og komme til en Overenskomst. Vi havde slet ikke noget Saadant at gjøre. Samtidig dolerede det ærede Medlem over, at Medlemmer af Udvalget havde fundet hinanden. Jeg skal ikke negte, at det undrede mig meget at høre en saadan Udtalelse fra dette ærede Medlem. Naar Thinget nebsætter et Udvalg, veed jeg ikke, hvad Meningen skulde være, hvis det ikke er den, at Udvalgets Medlemmer skulde forhandle og skulle se at finde hinanden, se, om der ikke kan komme en Lov ud af det Forslag, der er henvist til dem, eller ogsaa om det ikke maatte være bedst at lægge Loven til Side. Det undrede mig saameget mere at høre dette ærede Medlem komme med en Udtalelse i denne Retning, som hans Mester og Meningsfælle, det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), dog jevnlig i den korte Tid, jeg har siddet i dette Thing, har fremsat den meget fornuftige Mening, at nu, da han og hans vare i Mindretal, havde de ikke Andet at gjøre end at forhandle. Det var ikke nu, som da de vare i Majoritet; da kunde de beslutte, men nu havde de netop dette at gjøre: at forhandle. Det ærede Medlem (Hørup) kom tilslige med en Udtalelse om Ændringsforslaget Nr. 29, som er stillet af Mindretallet til § 200. Jeg har tilladt mig at gjøre opmærksom paa Indholdet af dette Forslag, og det ærede Medlem lod mig nu høre, at det var en Trykfeil, og at det var ikke Noget, vi pleiede at gjøre saameget ud af, at der var en Trykfeil i et Forslag. Jeg blev lidt overrasket ved at høre, at det var en Trykfeil. Jeg kan nemlig ikke negte, at jeg havde troet, at det ærede Medlem ligesaa godt som jeg vidste, at det ikke var en Trykfeil; men saa kom jeg til at se paa ham og saae paa Smilet om hans Mund, og saa opdagede jeg, hvad Meningen var. Det var naturligvis ikke det ærede Medlems Mening, at det var en Trykfeil i almindelig Forstand, en saadan, som Sættere og Korrektører havde begaaet. Det vidste det ærede Medlem altså vel, at det ikke er. Nei, han mente naturligvis, at det i det Hele var en Feil, at dette Forslag var blevet trykt, og saa er jeg fuldstændig enig med ham. — Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) var inde paa at omtale det samme Forslag, og han tillod sig ved denne Leilighed at komme med en Bebreidelse, rettet til Udvalget i Almindelighed og til mig i Særdeleshed. Han sagde nemlig, at vi havde forsværmt vor Pligt ved ikke at gjøre opmærksom paa, at der stod